

Algengeknoei, knoei, knoei !

Het aantal algensoorten in onze bakken valt moeilijk op te sommen.

Gewoonlijk onderverdelen we ze als volgt: bruine, groene, zwarte, blauwe, snot- en draadalgen. Een apartje heb je nog met de groene zweefalgen.

Soit. In een bak ingericht voor de teelt van *Lobelia cardinalis* kwamen geleidelijk aan meer en meer snotalgen. Eerst rond de voet van één plantje, dan rond meerdere totdat tenslotte de hele bodem bedekt was met een zacht wollig tapijt dat steeds hoger en hoger tegen de planten opkroop. De plantjes begonnen er zienderogen onder te lijden.

Vermits de wetenschap voor niets staat moest het bedwingen van dit plaagje een koud klusje zijn. 'k Had natuurlijk het licht kunnen temperen doch dat leek me te eenvoudig. 'k Had nog ergens een flauw, bleekblauw oplossinetje staan van kopersulfaat. Daar hebben algjes een hekel aan. Ieder handelsproduct tegen algen is trouwens gebaseerd op kopersulfaat.

Een klutsje van het brouwsel ging de bak in (70 l.). Niet veel kleur, nog een klutsje. Een melkachtige nevel begon zich in het water te verspreiden. De doorlichting werd harder gezet, kwestie van het kopersulfaat over de bak te verspreiden. Het witte spul zette zich vlug op de algen af. De slakken schenen dat niet bijzonder aangenaam te vinden en stegen opmerkelijk vlug naar de oppervlakte, waar ze nog even verbaasd deden en dan opgelucht stierven.

Koper heeft nu wel een langzaam giftige werking op slakken, hydra's, doch dan over een verloop van verschillende weken. De overkill van de slakken gebeurde echter in enkele luttel minuten zodat de toegediende dosis kopersulfaat zeker veel te sterk was.

Na een twintigtal minuten zagen de algen er hoogst onaantrekkelijk uit, vaalgrijs en doodongelukkig. De Lobeliabeplanting begon er in mijn verbeelding ook heel wat minder fris bij te staan, zodat er wel iets moest gedaan worden. Het water werd dit afgezogen, samen met de nu grijze slijmalg, tot op 2cm van de bodem. Knip, opnieuw vers water in de bak, dat echter onmiddellijk opnieuw in een zucht melkachtig kleurde. Dus nog eens water afgezogen

en nog eens bijgevuld. Naar mijn mening was het nu wel leefbaar. De snotalg was weg.

Na een week was de bak en de Lobelia welig overtierd door blauwe alg.

Vermits we nu toch wetenschappelijk bezig waren, belette niets er ons van zo verder door te gaan.

De blauwe alg werd bestreden met een Rivanol oplossing. Magistraal werd deze oplossing bereid als volgt: 1 gr. Rivanol in 1 l. water. De bak had ongeveer 80 l. inhoud en er werk 80 cc oplossing in het aquarium gekipt. Het water werd mooi groenachtig geel, zonder paniekkleur.

Alles leek me dus safe.

Veertien dagen later hadden de blauwe algen me schoorvoetend vaarwel gezegd. Het aquarium proper zonder algen, met een frisse plantengroei. De watervlooien die er als proef ingezet werden bleven rozerood rondansen, een hele week lang. 't Water zou dus wel veilig zijn voor het schooltje koraalplaty's dat ik er in los liet. En dat was het wel. De platy's groeiden en groeiden. Zo groeide ook de draagalg. De hele bodem langs, boven de Lobelia's uit. En de platy's voelden zich fijn. Na de snotalg, de blauwe alg, dan de draadalg.

Volgens de literatuur zou ik terug aan het kopersulfaat moeten toe zijn. Het chemische gedoe begint me echter te vervelen. 'k Hou werkelijk van dat nestje platy's.

Met een stokje heb ik dan ook de alg verwijderd, 'k Hoop nu dat de uitgespreide krant over de dekruid enige redding brengt tegenover de breigoedfabriek die zonder enige subsidie, ongebreideld voortwoekert onder mijn pas gereinigde dekruiden.